

JONATHAN ROSS

Heroic policia que va matar a Renne Good

Encara no m'han concedit la medalla però els meus Caps diuen que està al caure. Sóc americà i blanc i mig policia i tinc una pistola. També sóc un heroi. L'altre dia vaig matar a una dona molt perillosa que intentava envestir-me amb el seu cotxe. Una comunista, una terrorista domèstica com van dir els meus Caps. Un perill pels bons nord-americans.

Tres trets al cap i al pit li vaig fotre a la bruixa. El President està orgullós de mi. El President va parlar de mi. Encara no m'ha trucat personalment però els meus Caps diuen que està al caure. Trump és un heroi, com jo. Va dir que escopiria sobre la tomba de la dona que vaig matar. Aquesta frase em va fer feliç perquè el President sap que he defensat al meu país matant una rata.

Quan hem donin la medalla i el President em truqui per telèfon, agafaré uns dies de vacances. No vull comprometre a la Policia però he

d'acabar una feina. Una parella de comunistes van insultar-me després de matar a la mala puta aquella i vull que ho paguin. Encara em queden bales i a un heroi no se l'insulta. Faré una escabextina i potser el President em farà entrar al seu govern.

Sóc americà, blanc, i gairebé policia i tinc una pistola. Gràcies Déu! Gràcies President. Sóc feliç.

Nota: en la traducció s'han passat per alt uns paràgrafs en els que l'heroi explicava detalladament com va quedar el cap de la dona morta.

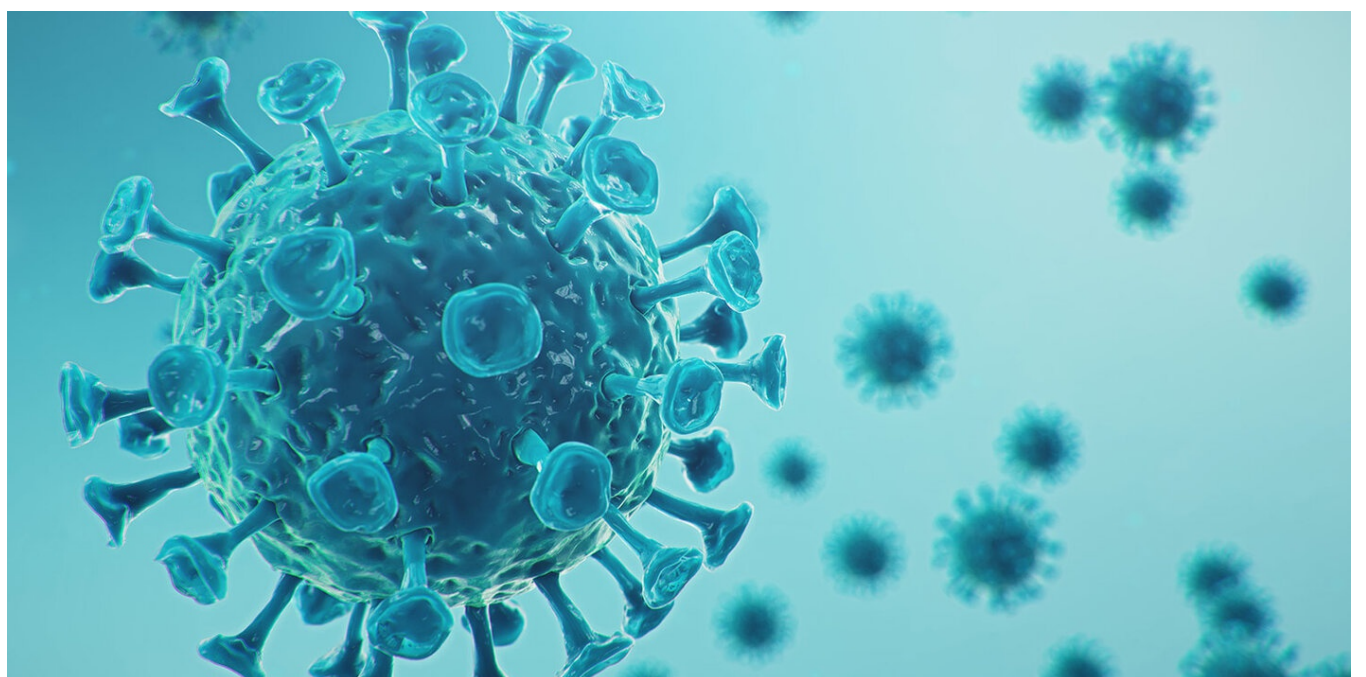
MÉS ENLLÀ D'UNA VAGA

Viacrucis d'una malalta

Aquests dies el personal sanitari ha estat fent vaga. Tenen les seves raons. Els pacients però també tenen les seves per queixar-se. Una mostra:

Dona, mare de família, quaranta i pocs anys, sortosament casada amb un home que no és un bandarria. Víctima de la COVID al seu dia. Sobreviu però no supera les conseqüències de la malaltia. Actualment diagnosticada amb una encefalomièlitis miàlgica post covid. Dificultats en la parla, incapaç de mantenir-se dempeus, sovint necessita ajuda per menjar ja que no té força per alimentar-se. Enllitada des de poc després de donar-li l'alta del COVID.

Des d'aleshores, una vegada acceptada la situació, comença la guerra burocràtica. Ella naturalment no pot seguir treballant, el marit ha de renunciar a mitja jornada de feina i mig sou també. Sobreviuen amb un parell d'ajudes socials que en prou feines arriben als mil i escaig d'euros. El fill de

la parella no coneix el que són unes vacances.

Els serveis socials han decidit en una darrera revisió que la dona és apta per treballar i li retiren part de l'ajuda econòmica. Els serveis socials no creuen que necessiti un suport continuat. Els serveis socials

s'equivoquen en els comptes i diuen que la dona cobra més del que li pertoca. La queixa de la família es veurà en un judici d'aquí a dos anys i mig.

Només queda l'eutanàsia sempre que els serveis socials no la deneguin.